

[Statsministeren]

oprettet, og midlerne skal først og fremmest være vækst og forøget beskæftigelse, det er klart, og det kan vi forhåbentlig alle få et godt samarbejde om.

Men det trods alt begrænsede underskud nu i den samlede offentlige sektor kan vi sammenholde med, at vi har en stigende opsparring i den private sektor. I 1990 var opsparringsoverskuddet i den private sektor af samfundsøkonomien større end underskuddet i den offentlige sektor. Og det er jo dette, som leder til, at vi derfor for første gang i 27 år får overskud på betalingsbalancen over for udlandet. Det er det, vi skal fortsætte.

Vi bagatelliserer det ikke, men selv om underskuddet på statsfinanserne er stort, kan vi fastslå, at der er slet ikke tale om en talstørrelse, som vi før – i begyndelsen af 1980'erne – år efter år havde. Og vi har opsparringsoverskud; det er den rigtige vej. Og det er jo det, der så også fører til, at renteforskellen mellem Danmark og udlandet er blevet indsnævret til næsten ingenting. Hvis jeg havde sagt for 4-5 år siden – og jeg har sagt meget – men hvis jeg også havde sagt, at vi i året 1991 ville opleve, at der praktisk talt ikke længere var nogen renteforskel mellem Danmark og Tyskland, så ville de fleste jo nok have rystet på hovedet. Men dertil er vi nået.

Men vi skal selvfølgelig nedbringe underskuddet yderligere i de kommende år, og her er det så, væksten er betingelsen. Mange har talt positivt om behovet for, at vi tilvejebringer betingelser for yderligere vækst. Nu er det svært at sige, hvad væksten bliver i 1992. Der er mange forskellige prognoser. Der er en prognose, som siger 2½ pct. – det er regeringens. Men får vi den vækst, så får vi også en forbedring i statsfinanserne, som svarer til 7-8 mia. kr., sådan er jo sammenhængen, og bliver væksten større, bliver forbedringen i statsfinanserne altså også større. Så det er det, vi skal satse på.

Men jeg tror, det er en betingelse for at nå målet – nedbringelse af underskuddet i statsfinanserne i de kommende år – at vi viderefører den stramme styrbare finanspolitik og tilrettelægger alle vores bestræbelser på, at det må og skal være i den private sektor, vi får aktivitetsforøgelsen.

Derfor er det regeringens opfattelse, at det er nødvendigt i den nuværende situation at gennemføre en stram finanspolitik. Hvis vi slækkede den, ville det ikke varigt føre til forbedring af vores situation.

Der er så mange andre end regeringen, som netop i de seneste måneder fremhæver med gode grunde, at selv om vi altså har høj arbejdsløshed, selv om vi har et tyngende skattetryk – og det har vi – så har vi enestående muligheder for at gøre os til en af Europas mest ekspansive økonomier i de kommende år, måske netop fordi vi er et lille land, en lille faktor. Vi har en vældig god udgangsposition – nok bedre end de fleste andre lande.

Vi er i færd med en dramatisk vending. Tegnene er der, det er begyndt; nu skal vi bare holde fast. Derfor er det også så vigtigt, at vi ikke ødelægger det hele ved at blive letsindige og gennemfører ufinansierede finanspolitiske lempelser eller accepterer et for stort privatforbrug i utide. Vi kan gøre os til en af de små, men til gengæld meget stærke økonomiske faktorer i vores del af verden. Det troede vi måske ikke for få år siden, men nu er det ikke teori.

Men det kræver sandelig en masse fortsatte strukturomlægninger, og jeg mener, at det er nødvendigt, at vi som Folketing siger, at der er ting, vi kan klare – vi kan søge at holde orden i den samlede offentlige økonomi – men der er ting, som andre så også må klare. Der er så mange, der har påvist – det har vismændene gjort, det har regeringens økonomer, og det har OECD gjort mange gange – at arbejdsmarkedets parter bærer et stort direkte ansvar for at beslutte de ting, som skal til for at reducere ledigheden. Hvis vi virkelig skal få kål på ledigheden i Danmark, kræver det store strukturændringer på vores arbejdsmarked.

Vejen frem er større smidighed over for medarbejderskaren. Nogle går så vidt, at de siger, det skal ske gennem større lønforskelle – lad os diskutere det – gennem indslusningsløn – lad os drøfte det – gennem opløsning eller i hvert fald nedbrydning af alt for gamle traditionelle faggrænser – og det mener jeg ikke vi behøver bare at diskutere, for jeg er ikke i tvivl om, at det er en af de gode metoder – og selvfølgelig også forøget uddannelse på alle led og kanter.

Så det kan ikke hjælpe, at man giver os herinde skylden – i hvert fald alene – for ledigheden. Vismændene har jo ret. Der findes ingen smarte, fikse, hastige løsninger. Det er vores opgave som politikere at skabe stimulanser for høj erhvervsaktivitet, og det kan vi gøre på mange måder: meruddannelse, offentlige anlægsarbejder og den slags, men det er kun en støtte.